

Arrest

nr. 304 882 van 16 april 2024
in de zaak RvV X IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat J. RICHIR, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen [...] in het dorp [Z.], in het district Kunduz van de provincie Kunduz. U woonde samen met uw moeder, uw vader, uw paternale oom, uw broers en uw zussen. Uw vader had een winkel in provincie Takhar.

Ongeveer dertien maanden voor uw aankomst in België (periode augustus 2020), klopten vier talibs, waaronder uw buurman [F.], tijdens een gevecht in uw dorp tussen de overheid en de taliban op jullie deur. U vroeg wie er aan de deur stond. [F.] vroeg u om de deur te openen zodat hij een gewonde talibancommandant, genaamd [T.], in uw huis kon brengen. U heeft de deur niet geopend. U liep naar de huiskamer waar uw moeder en uw paternale oom vroegen wie er aan de deur stond. Op dat moment viel er een bom uit een vliegtuig op de talibs die voor uw deur stonden. De talibs waren gewond en commandant [T.] is gestorven. Ongeveer een of twee uur later werden deze gewonde talibs opgehaald door andere leden van hun groepering. Twee of drie uur later, nadat de taliban waren verdreven uit uw dorp, heeft uw paternale oom u naar uw vader in Takhar gestuurd. Uw vader heeft besloten dat u Afghanistan moest verlaten. U reisde naar België waar u op 30 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek hebben de taliban uw vader meegenomen en hem gevraagd waar u was. Ze hebben uw vader ook een dreigbrief gegeven.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw paspoort, kopieën van de elektronische taskara en papieren taskara van uw vader, een origineel document betreffende de winkel van uw vader en een originele dreigbrief van de taliban neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u weigerde enkele talibs in uw huis te laten waardoor deze talibs door een vliegtuigbom werden getroffen en een talibancommandant gestorven is (CGVS, p. 13)

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen bij het CGVS tegenstrijdig zijn in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldt u duidelijk dat de taliban uw vader hebben opgebeld toen u reeds in Iran was aangekomen waarbij ze zeiden dat een commandant van de taliban en andere leden waren omgekomen door uw schuld (DVZ – vragenlijst CGVS, d.d. 25/04/2022, vraag 5). Wanneer deze punten worden bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u aan dat enkel commandant [T.] was gestorven tijdens de bomaanslag voor uw deur (CGVS, p. 16) en dat de taliban uw vader steeds in persoon hebben benaderd (CGVS, p. 18-19). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheden, verklaart u "neen wat staat er" (CGVS, p. 19). U stelt ook uitdrukkelijk dat de taliban uw vader nooit hebben gebeld (CGVS, p. 19). Uw verklaringen over deze tegenstrijdigheden zijn niet overtuigend. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud is u gevraagd naar eventuele opmerkingen bij het interview van DVZ waarbij u liet verstaan dat alles goed verliep. Ook had u de tolk op dit interview goed verstaan en werden uw verklaringen achteraf aan u voorgelezen (CGVS, p. 3). Bovendien spreekt u uzelf op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS ook tegen en verklaart u ineens dat de taliban uw vader een maand na de dood van commandant [T.] hebben gebeld om hem uit te nodigen naar de moskee te komen (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, verklaart u dat de taliban uw vader niet gebeld hebben om iets aan hem te zeggen maar enkel om een afspraak aan de moskee met hem te regelen (CGVS, p. 20). Bovendien is er ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en een door u voorgelegd document. Zo verklaart u dat u zich niet kan herinneren wanneer u uw paspoort exact heeft aangevraagd, maar dat het minstens enkele jaren geleden was (CGVS, p. 21). Het door u voorgelegde paspoort dateert echter van 12 maart 2020 (document 1), bijgevolg van enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u hierover niets te weten en zegt u dat u dit bent vergeten (CGVS, p. 21). Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opeenvolgende inconsistente verklaringen aflegt alsook dat uw verklaringen op het CGVS tegenstrijdig zijn met uw verklaringen op DVZ, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen in Afghanistan.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban aangezien u bijzonder weinig informatie kan verschaffen over wat er precies gebeurd is met de talibs die voor uw deur stonden of het gevecht dat die dag heeft plaatsgevonden tussen de overheid en de taliban. U weet enkel te vertellen dat uw buurman [F.] en talibancommandant [T.] voor uw deur stonden met een of twee andere personen (CGVS, p. 14). De talibs vroegen u om de deur te openen aangezien hun commandant gewond was en ze hem in uw huis wilden brengen (CGVS, p. 15). Wanneer er wordt gevraagd wat er precies gebeurd was met talibancommandant [T.], verklaart u dat u niet weet waar ze hem hadden gevonden maar dat vliegtuigen op hem hadden geschoten (CGVS, p. 15). U heeft niet gevraagd naar zijn precieze verwondingen (CGVS, p. 15). Wanneer er gevraagd wordt naar de verwondingen van de talibs na de bomaanslag, verklaart u dat u dit zelf niet heeft gezien maar dat ze gewond waren aan hun armen en voeten en dat het lichaam van de commandant in stukken lag (CGVS, p. 16). U bent zelf niet gaan kijken, maar uw paternale oom is na de bomaanslag wel naar buiten gegaan (CGVS, p. 16). [F.] was gewond geraakt omdat een stuk van de bom tegen hem was gekomen (CGVS, p. 16). Gevraagd of u aan uw paternale oom heeft gevraagd welke verwondingen uw buurman [F.] precies had opgelopen, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 16). Het is weinig overtuigend dat u na de bomaanslag niet meer informatie heeft gevraagd aan uw paternale oom over de identiteit of exacte verwondingen van de talibs die voor uw deur stonden, gelet op het feit dat deze talibs wisten dat u weigerde om hen binnen te laten. Indien een van deze talibs de bomaanslag zou hebben overleefd, dan zou deze u persoonlijk verantwoordelijk kunnen stellen voor de dood van de andere talibs. Dit risico bleek in uw geval zelfs groter aangezien talib [F.] u reeds persoonlijk kende. Dat u vervolgens niet meer informatie heeft gevraagd aan uw paternale oom over de precieze verwondingen van de talibs toen u op de hoogte werd gesteld van de dood van commandant [T.] en het feit dat [F.] de bomaanslag had overleefd, is onbegrijpelijk.

Daarnaast zijn uw verklaringen over het gevecht dat die dag heeft plaatsgevonden tussen de overheid en de taliban eveneens vaag en beperkt. U weet louter te vertellen dat het gevecht tussen de taliban en de overheid om 4u00 in de ochtend is begonnen en dat commandant [T.] na de middag gewond werd gevonden (CGVS, p. 13-14 en 18). U weet verder niets te vertellen over de specifieke gebeurtenissen en omstandigheden van het gevecht noch heeft u enige informatie over de uitkomst van het gevecht zoals het aantal gewonden of slachtoffers (CGVS, p. 14 en 17). U weet niet op welke datum het gevecht heeft plaatsgevonden noch op welke dag van de week dit was (CGVS, p. 14). Gevraagd naar de exacte locatie van het gevecht, stelt u zeer algemeen dat er altijd gevechten waren in uw dorp omdat er checkposten zijn in de buurt (CGVS, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd naar de vliegtuigbom, kan u enkel stellen dat er vliegtuigen waren en dat er een bom viel op de talibs voor uw deur (CGVS, p. 18). Er zijn die dag veel bommen gevallen, maar u weet niet hoeveel (CGVS, p. 18). Gevraagd of u ooit meer informatie over het gevecht heeft gevraagd aan uw familie, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 17-18).

Dat u zich niet verder heeft geïnformeerd over wat er net gebeurd zou zijn in het gevecht en welke verwondingen de talibs die aan uw voordeur stonden hadden opgelopen bij uw paternale oom, die de situatie na de bomaanslag buiten had aanschouwd (CGVS, p. 16), of uw familie, met wie u op heden nog steeds contact heeft (CGVS, p. 6-7), lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zouden immers specifiek naar u op zoek zijn geweest ten gevolge van het feit dat u weigerde deze talibs binnen te laten waardoor deze getroffen werden door een vliegtuigbom en commandant [T.] is gestorven. Dit zou de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit uw land hebben gevormd. Dat u vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de exacte vermeende gebeurtenissen die dag, die een grote impact op en verregaande gevolgen voor u en uw familie zouden hebben gehad, kan weinig overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan bovendien verwacht worden dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om informatie te verkrijgen over essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft.

Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat uw verklaring omtrent de dood van de taliban-commandant niet geheel overeenstemt met de informatie beschikbaar op het CGVS. Zo verklaart u dat er nog nooit eerder een commandant van de taliban was gestorven in een gevecht in uw dorp. Er waren reeds zeer veel gevechten geweest in uw dorp maar er was nog geen enkel ander gevecht geweest waarbij een commandant van de taliban was gestorven (CGVS, p. 17). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën zijn toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat reeds een jaar eerder, in augustus 2019, een talibancommandant in uw dorp [Z.] was gestorven ten gevolge van een vliegtuigbom. Geconfronteerd met deze inconsistentie, antwoordt u dat het hier over een andere aanval gaat (CGVS, p. 21). U weet enkel wat u zelf heeft gezien in uw dorp. U weet niet wat er hiervoor is gebeurd in andere dorpen (CGVS, p. 22). Dit verweer overtuigt niet aangezien de informatie beschikbaar op het CGVS duidelijk stelt dat twee talibancommandant[en] zijn gestorven in de regio [Z.], in augustus 2019.

Verder is het opmerkelijk dat enkel commandant [T.] gestorven zou zijn ten gevolge van de vliegtuigbom. U verklaart dat het lichaam van [T.] in veel stukken lag (CGVS, p. 16). [F.] was gewond aangezien een stuk van

de bom tegen hem was gekomen (CGVS, p. 16). De andere talibs waren eveneens gewond (CGVS, p. 16). Nochtans stelt u dat de bomaanslag zo hevig was dat uw hele huis aan het beven was en dat de alle ramen waren gebarsten (CGVS, p. 17). [F.] was echter een week na de bomaanslag reeds hersteld en in staat om in persoon naar uw huis te komen (CGVS, p. 22). Het lijkt bijgevolg bijzonder opmerkelijk dat van alle talibs die voor uw deur stonden enkel het lichaam van [T.] door de bom in stukken uiteen werd gereten, terwijl de andere talibs er met enkele verwondingen vanaf kwamen. Hieraan dient bovendien toegevoegd te worden dat uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS betreffende de verwondingen van de talibs voor uw deur tegenstrijdig zijn met de door u voorgelegde dreigbrief van de taliban. Zo staat in de door u voorgelegde dreigbrief geschreven dat een paar talibs zijn gestorven door lucht- en grondaanvallen ten gevolge van uw daden, namelijk het feit dat u weigerde de deur voor deze talibs te openen (document 4). U verklaart op uw persoonlijk onderhoud nochtans duidelijk dat enkel commandant Tahir is gestorven ten gevolge van de vliegtuigbom aan uw deur (CGVS, p. 16). U spreekt hierbij eveneens uitsluitend over een luchtaanval en stelt uitdrukkelijk dat de andere talibs slechts gewond waren (CGVS, p. 15-16).

Tot slot kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de opvolging door de taliban. Het valt immers opmerkelijk te noemen dat de taliban geen verdere repercussies hebben genomen ten aanzien van uw familie. U verklaart dat talibs [M.S.] en [F.] na de bomaanslag naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 22). Daarna hebben de taliban ongeveer twee tot vier weken na de dood van commandant [T.] uw vader in de moskee benaderd met de vraag waar u was (CGVS, p. 18-19). Vervolgens hebben ze uw vader nogmaals aangesproken in Takhar waar ze hem een dreigbrief hebben gegeven (CGVS, p. 19). U verklaart dat de taliban aan uw vader hebben gezegd dat ze enkel u wilden hebben en dat ze geloofden dat uw vader u ergens in Takhar had verstopt en dat ze jullie beiden zouden vermoorden indien ze jullie samen zouden zien (CGVS, p. 18-19). De taliban zouden na deze twee ontmoetingen met uw vader nooit meer naar uw huis zijn gekomen of met uw vader hebben gesproken (CGVS, p. 20 en 22). In de door u voorgelegde dreigbrief van de taliban staat nochtans geschreven dat uw vader zich zo snel mogelijk moest aanmelden bij de taliban zodat hij zijn gepaste straf zou kunnen krijgen (document 4). Gevraagd naar het gegeven dat in de dreigbrief staat geschreven dat uw vader zich bij de taliban moest aanmelden, antwoordt u dat u hier geen weet van heeft. De taliban zouden uw vader de dreigbrief hebben gegeven en hebben gezegd dat hij u aan hen moest tonen (CGVS, p. 20). Het is bijgevolg bijzonder opvallend dat uw familie, en meer bepaald uw vader als verantwoordelijke voor uw gezin, gespaard werd door de taliban. De taliban zouden volgens uw beschrijving nochtans een zeer wrede groepering zijn die mensen vermoorden wanneer deze hun bevelen niet opvolgen (CGVS, p. 11-12). Ondanks deze uitgesproken wrede en moorddadige neigingen van de taliban, bleef uw familie zulke behandelingen opvallend genoeg bespaard.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingen-conventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De identiteits-documenten van u en uw vader geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit, dewelke niet ter discussie staan. Het document betreffende de winkel van uw vader toont louter aan dat uw vader een winkel in Afghanistan heeft, wat niet onmiddellijk wordt betwist door het CGVS. De dreigbrief van de taliban werd hierboven reeds besproken. Er dient opgemerkt te worden dat dergelijk stuk enkel waarde heeft ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Hieraan dient toegevoegd te worden dat, uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, immers blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven van de taliban, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het

uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u nog steeds contact te hebben met uw familie in Afghanistan waardoor u beschikt over een netwerk in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 20 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 23 februari 2024 een aanvullende nota overgemaakt waarbij hij volgende documenten heeft gevoegd:

- een attest waaruit blijkt dat hij op 10 november 2021 een uiteenzetting heeft gekregen omtrent bepaalde Belgische culturele normen;
- een bewijs van tewerkstelling als arbeider via uitzendarbeid.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de “*beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur*”, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het recht om te worden gehoord.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Aangezien uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker meermaals werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, kan ook geen schending van het hoorrecht worden vastgesteld.

Het door verzoeker ook geschonden geachte artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.

§ 3. De asielzoeker, zijn advocaat of de vertrouwenspersoon kunnen per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken naar de Commissaris-generaal sturen. Deze opmerkingen en stukken zullen bij het individueel dossier van de asielzoeker worden gevoegd. De ambtenaar zal rekening houden met de opmerkingen en de stukken die hem tijdig zullen zijn overhandigd.”

Een eenvoudige lezing van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier leert dat verzoeker tijdens zijn gehoor door verweerder werd geconfronteerd met tegenstrijdigheden of onduidelijkheden in zijn relaas, dat werd aangedrongen om bepaalde aspecten van zijn relaas verder toe te lichten en dat hem de mogelijkheid werd geboden om, na het gehoor, nog bijkomende opmerkingen over te maken. De aan de Raad voorgelegde stukken tonen ook duidelijk aan dat verzoeker uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat hij tijdens zijn eerste gehoor verklaarde dat de taliban zijn vader opbelden en aangaven hem verantwoordelijk te houden voor de dood van een commandant en verschillende leden van de taliban en dat hij tijdens het tweede gehoor stelde dat zijn vader persoonlijk werd aangesproken tijdens een bezoek aan de moskee. Verzoeker heeft de kans gekregen om te reageren op deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Hij toont niet aan dat in de bestreden beslissing nog wordt verwezen naar andere tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen tijdens het eerste en het tweede gehoor waaromtrent hij niet kon reageren. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat verweerder de bepalingen van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 schond. Het feit dat verzoeker nadat hij werd geconfronteerd met een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen tijdens de verschillende gehoren hieraan poogde te verhelpen door zijn relaas aan te passen – verzoeker stelde plots dat zijn vader werd gebeld om naar de moskee te komen voor een gesprek en dat zijn vader daar pas op de hoogte werd gesteld van het feit dat de taliban zijn zoon verantwoordelijk hielden voor de dood van een commandant – houdt niet in dat verweerder niet zou vermogen te verwijzen naar het bestaan van de initiële verschillen in zijn verklaringen.

Nu verzoeker in het kader van zijn beroep bij de Raad, die met volheid van rechtsmacht oordeelt, het bestaan van eventuele tegenstrijdigheden heeft kunnen weerleggen en door hem nuttig geachte in-lichtingen alsnog heeft kunnen verstrekken, blijkt ook niet dat hij nog een belang heeft bij het aanvoeren van een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226.192).

Gezien het feit dat verzoeker geen kind is en geen kinderen in België heeft kan hij ook niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten – dat betrekking heeft op de rechten van het kind – werd geschonden.

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauw-keurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Verzoeker stelt verder in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding of niet op redelijke wijze tot het besluit kwam dat hem geen internationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen,

of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te zullen worden vervolgd door de taliban omdat hij weigerde de deur te openen toen leden van deze groepering met een gewonde commandant bij de gezinswoning langskwamen. Hij stelde dat deze personen vervolgens werden geraakt door een vliegtuigbom, waarbij de talibancommandant om het leven kwam.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België een mogelijkheid had om zijn verzoek om internationale bescherming te laten onderzoeken in Bulgarije en in Oostenrijk. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze twee lidstaten van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben, mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermings-status aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Daarnaast moet worden geduïd dat verzoekers betoog omtrent de bepalingen, richtlijnen en rechtspraak inzake de behandeling van verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door kwetsbare personen niet dienstig is. Er blijkt immers niet dat verzoeker een kwetsbare persoon is, in de zin van de bepalingen die hij aanhaalt. Waar verzoeker meer specifiek verwijst naar regels die moeten worden gerespecteerd wanneer een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend door een minderjarige, blijkt dat verzoeker verklaarde op 28 september 2021 in België te zijn aangekomen en dat hij een dag later een verzoek om internationale bescherming indiende. Gelet op de identiteitsgegevens die blijken uit de kopie van zijn paspoort, was verzoeker dus reeds ouder dan achttien jaar toen hij in België aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Regels inzake minderjarige vreemdelingen zijn in casu bijgevolg niet van toepassing.

Het gegeven dat verzoeker aanspraak maakt op een internationale beschermingsstatus op grond van een incident dat zich zou hebben voorgedaan toen hij zeventien jaar oud was, impliceert niet dat hij, toen hij als meerderjarige werd gehoord, als een kwetsbaar persoon diende te worden beschouwd of dat niet kan worden aangenomen dat hij in staat diende te zijn om een aantal feitelijke gegevens op een coherente wijze weer te geven.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker met zijn kritiek voorbijgaat aan een van de determinerende motieven in de bestreden beslissing, namelijk dat zijn relaas zoals hij het uiteenzette tijdens een eerste gehoor niet volledig gelijklopend is met dat tijdens een tweede gehoor en dat hij zichzelf ook tijdens het tweede gehoor over feitelijke gegevens tegenspreekt.

Verzoeker betoogt dat aangezien het incident dat aan de basis ligt van zijn vlucht uit Afghanistan zich voordeed toen hij minderjarig was en aangezien er sedertdien reeds een aantal jaren zijn verstreken, het vrij normaal is dat hij zich niet alles meer herinnert. Hiermee toont hij niet aan dat verweerder verkeerd stelde dat hij opeenvolgende inconsistente verklaringen aflegde of dat verweerder onredelijk optrad door te duiden dat het onbegrijpelijk is dat hij niet meer informatie inwon omtrent de identiteit en de verwondingen van de leden van de taliban die volgens hem voor de deur van de gezinswoning werden gedood of verwond. Hij weerlegt, door uiteen te zetten dat hij de identiteit van de commandant die om het leven kwam en de identiteit van de persoon die vroeg om hen binnen te laten heeft meegedeeld, niet dat zijn verklaringen omtrent het gevecht dat zou hebben plaatsgevonden tussen de taliban en de toenmalige overheid vaag en beperkt zijn. Zijn toelichting dat hij angst had om de deur van de gezinswoning te openen, dat verweerder zich schijnbaar niet kan inbeelden hoe het is om in oorlogsgebied te leven, dat hij uiteenzette hoe het in de woning was toen er buiten een bom ontplofte en dat dit een voor hem "een heel zware ervaring is geweest" doet ook geen afbreuk aan het feit dat hij bepaalde inlichtingen niet kon verstrekken. Verweerder heeft op goede gronden overwogen dat mocht worden verwacht dat verzoeker navraag zou hebben gedaan bij zijn oom, die volgens hem de gewonden zag, omtrent de ernst van de verwondingen die de leden van de taliban opliepen. Verzoeker houdt immers voor dat hij op de vlucht sloeg uit angst dat de overlevenden wraak zouden willen nemen, zodat het van belang was te weten of deze personen hun verwondingen konden overleven. Ook

basisinformatie, zoals de datum waarop het gevecht dat uiteindelijk aanleiding gaf tot zijn vlucht plaatsvond, kon verzoeker niet meedelen.

Samen met verweerder acht de Raad het ook volstrekt ongeloofwaardig dat, wanneer een bom die vanuit een vliegtuig op een groep mensen wordt gegooid tot gevolg heeft dat het lichaam van één van de personen in deze groep in stukken wordt gereten en een nabij liggende woning zwaar wordt beschadigd, de andere personen in deze groep slechts gewond zijn en de verwondingen bij één van hen dusdanig licht zijn dat hij een week later al kon langskomen om vragen te stellen omtrent verzoeker. Verzoekers bewering dat het toch zo was dat een lid van de taliban door de vliegtuigbom niet ernstig gewond raakte terwijl een ander lid van deze groepering, die op dezelfde plaats aanwezig was, zijn lichaam in stukken was, kan niet overtuigen.

Verzoeker stelt nog dat hij er niet van op de hoogte was dat in 2019 een (andere) talibancommandant in zijn regio om het leven is gekomen. Hij betoogt dat hij hiervan niet op de hoogte was omdat hij toen slechts zestien jaar oud was en hij dit incident ook niet zelf heeft meegemaakt. Hij toont hiermee niet aan dat zijn relaas inzake wat hij beweert te hebben meegemaakt door verweerder onterecht als niet geloofwaardig werd afgedaan. Hij toont hiermee evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij verklaarde dat er voor het incident waarop hij zijn vluchtrelaas entte, dat hij situeert in 2020, geen commandant van de taliban bij gevechten in zijn dorp sneuvelde.

De kritiek die verzoeker heeft met betrekking tot de overweging dat het vreemd is dat enkel hij wordt geïnterviewd en niet zijn vader – waarbij hij toelicht dat zijn vader voorheen steeds alles aan de taliban gaf wat zij hem vroegen – of andere familieleden, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het is daarenboven niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker, die zelf blijft benadrukken dat hij een angstige minderjarige was op het ogenblik dat een talibancommandant om het leven kwam, zouden viseren en niet de meerderjarige personen die in de gezinswoning aanwezig waren, onder wie een oom.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder hem “*onder druk heeft gezet*” om mee te delen wanneer hij ongeveer zijn paspoort heeft aangevraagd. Uit het gehoorverslag van 21 april 2023 blijkt slechts dat verweerder heeft gepoogd te achterhalen wanneer en om welke reden verzoeker een paspoort aanvraagde. Verzoeker bleef vaag in zijn antwoorden inzake het tijdstip van de aanvraag, waardoor verweerder hem heeft gevraagd om verdere verduidelijkingen te geven. Toen verzoeker verklaarde dat hij reeds lang geleden en zeker meer dan een jaar voor zijn voorgehouden problemen een paspoort aanvraagde, heeft verweerder hem er op gewezen dat dit antwoord niet verenigbaar is met de afgiftedatum die is vermeld op het paspoort. Een dergelijk optreden van verweerder kan niet worden beschouwd als het onder druk zetten van een verzoeker om internationale bescherming. Van een vreemdeling die een paspoort verkrijgt vlak voor zijn vertrek uit zijn land mag worden verwacht dat hij zich dit herinnert – het betreft immers een document dat zijn reis kan vereenvoudigen – en dat hij hieromtrent geen incorrecte verklaringen aflegt. Verweerders vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent eenvoudig te verifiëren gegevens niet correct waren vormt een aanwijzing dat ook omzichtig diende te worden omgegaan met de andere verklaringen die werden afgelegd en dat deze niet zomaar als een correcte weergave van de realiteit mogen worden beschouwd. De Raad merkt daarenboven op dat het feit dat verzoeker kort voor zijn vertrek uit Afghanistan een paspoort verkreeg een aanwijzing vormt dat dit vertrek reeds enige tijd was gepland en zijn vertrek dus geen verband houdt met enig incident dat zich, na de afgifte van dit paspoort, zou hebben voorgedaan.

Verzoeker stelt nog dat de stukken die hij aanbracht niet zonder meer als niet bewijskrachtig mogen worden beschouwd. Verweerder heeft evenwel duidelijk aangegeven de bewijskracht van de voorgelegde identiteitsstukken en het document inzake de professionele activiteiten van verzoekers vader niet in vraag te stellen. Deze stukken laten evenwel niet toe te oordelen dat verzoeker enig probleem zou hebben met de taliban. Verweerder heeft verder, inzake de aangebracht dreigbrief, in eerste instantie opgemerkt dat de inhoud van deze brief verzoekers verklaringen niet ondersteunt. Verzoeker verklaarde immers dat slecht één lid van de taliban om het leven kwam omdat hij weigerde deze toe te laten tot de gezinswoning. In de dreigbrief wordt daarentegen aangegeven dat verzoeker verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van verscheidene leden van de taliban. Verweerder heeft tevens, bijkomend, uiteengezet dat aan niet-officiële documenten, zoals dreigbrieven van de taliban, weinig bewijswaarde kan worden toegekend omdat deze eenvoudig kunnen worden vervalst. Verzoeker weerlegt de correctheid van deze vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “*verwestering*”. Hij verwijst hierbij naar zijn integratie in België en de stukken die hij bij zijn aanvullende nota voegde en waaruit blijkt dat hij in het raam van een integratie-parcours, gedurende een dag, een opleiding volgde en dat hij reeds als arbeider was tewerkgesteld in het Rijk.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad

beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door voor te houden dat hij geïntegreerd is – wat geenszins wordt aangetoond door het voorleggen van een attest waaruit blijkt dat hij een korte toelichting kreeg omtrent bepaalde in België geldende normen en door het aanbrengen van een attest inzake zijn tewerkstelling als arbeider – toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een regio waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op zeventienjarige leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aan-toont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt

veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername door de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied. Hij benadrukt de zwaarwichtigheid van de voedselonzeekerheid en wijst erop dat dit probleem reeds lang bestaat. Verzoeker stelt dat het voedseltekort het gevolg is van droogte, politieke keuzes, geografische omstandigheden, de vernietiging van landbouwvoorzieningen, de stopzetting van internationale hulp, het bevriezen van de reserves bij de Afghaanse nationale bank en de houding van de taliban ten aanzien van vrouwen. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn gehoor ook wees op de economische problemen van zijn familie. Voorts voorziet hij in een theoretisch betoog omtrent de toepasselijkheid van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdlyk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers grief dat verweerder zijn economische situatie niet nader heeft onderzocht is, gelet op het voorgaande, niet relevant. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat hij verklaarde dat zijn vader een handelszaak had (gehoorverslag 21 april 2023, blz. 5), zodat niet kan worden ingezien waarom nog nadere inlichtingen omtrent de economische situatie van het gezin moesten worden gevraagd.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de

nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdrags-bepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan January 2023, blz 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, met verwijzing naar minder recente informatie, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er, bij gebrek aan informatie over de situatie in Afghanistan, slechts een standpunt kan worden ingenomen omtrent de veiligheidssituatie nadat een “*fact-finding mission*” werd ondernomen. Er blijkt immers voldoende informatie beschikbaar te zijn om de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in Afghanistan actueel reeds te kunnen beoordelen.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 of 48/7 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK